

lett å lese. Hvert kapittel avsluttes med en omfattende litteraturliste.

Det gis en oppdatert og oversiktlig innføring i de tilstandene boken omhandler både når det gjelder forhold som etiologi, forekomst, symptomer og utredning. Kapitlet om medikamentell behandling gir fin oversikt over hva som er godt dokumentert behandling per i dag og hva som er mer på utprøvningsstadiet, og vil være nyttig lesing for leger som behandler disse pasientgruppene. Det er også nyttig at man har brukt plass på å omtale utradisjonelle eller såkalte «alternative» behandlingsmetoder, da mange av pasientene er opptatt av dette.

Delen som omhandler pedagogiske tiltak er etter min mening bokens svakeste. At man omtaler tiltak for alle tre tilstandene i et felles kapittel, går noe på bekostning av oversiktighet. Det brukes en del plass på mer generelle pedagogiske tiltak for barn med spesielle behov, mens man etter min mening i enda større grad kunne ha vektlagt mer spesifikke tiltak rettet inn mot de ulike tilstandene – ikke minst ved AD/HD, som er en tilstand de fleste lærere må forholde seg til.

Alt i alt er dette en lettest, god og oversiktlig bok som egner seg for både pedagoger og helsepersonell som arbeider med mennesker med disse tilstandene. Pasienter og pårørende vil også kunne ha glede av å lese den.

Marit Lønning

Sogn senter for barne- og ungdomspsykiatri
Ullevål universitetssykehus

Gammelt nytt om AD/HD

Phyllis Anne Teeter

Behandling av AD/HD –

ett utviklingspsykologisk perspektiv

478 s., tab. Lund: Studentlitteratur, 2004.

Pris SEK 407

ISBN 91-44-01931-9

Boken er en oversettelse av en amerikansk bok utgitt i 1998 av Teeter som er professor i psykologi ved University of Wisconsin-Milwaukee. Den omhandler årsaksfaktorer, kliniske manifestasjoner, utviklingspsykologi og behandling. Kapitlene om læring og skoleprestasjoner er litt utvidet i forhold til det man finner i mange tilsvarende bøker om Attention Deficit Hyperactivity Disorder.

Dessverre har boken en svært begrenset plass i dagens utvalg av bøker om AD/HD. Grunnen til det er: Boken ble første gang utgitt i 1998. På AD/HD-feltet er det blitt publisert nye og viktige funn med betydning for praksis i løpet av de siste 5–6 år. I og med at boken ikke omhandler disse funn, oppleves innholdet som utdatert på mange områder.

Omtale av medikamentell behandling er gjort av en forfatter som ikke ser ut til å ha tilstrekkelig kunnskap og erfaring. Det gjør at kvaliteten ikke er god nok.

Pål Zeiner

Barne- og ungdomspsykiatrisk avdeling
Sykehuset Buskerud HF

Norsk bok om AD/HD hos barn og unge

Pål Zeiner, red.

Barn og unge med ADHD

320 s. Vollen: Tell forlag, 2004. Pris NOK 320

ISBN 82-7522-261-3

Boken *Barn og unge med ADHD*

henvender seg i første rekke til pårørende og fagfolk, og da særlig barnehagepersonell og lærere som kommer i kontakt med barn og unge med AD/HD. Boken ble

utgitt i forbindelse med ADHD-foreningens 25-årsjubileum i 2004.

Boken gir en systematisk og oppdatert oversikt over AD/HD hos barn og unge gjennom 15 kapitler som er utarbeidet av 12 forfattere med ulik faglig bakgrunn. Den medisinske delen er skrevet av barnepsykiater Pål Zeiner, som man merker har lang klinisk erfaring på området. På en oversiktlig og grundig måte beskrives historikk, diagnostikk, forekomst, årsaker, komorbiditet og medikamentell behandling. Når det gjelder kriteriene for AD/HD-diagnosen, skriver forfatteren på s. 39 at forstyrrelsen opptrer i forskjellige situasjoner, for eksempel både i skole og hjemmet, så vel som ved klinisk undersøkelse. Dette kan muligens misforstås, for ifølge både ICD-10 og den amerikanske diagnosemanualen DSM-IV krever diagnosen at symptomene må være åpenbare i minst to forskjellige situasjoner, men altså ikke nødvendigvis i flere. Dosering av sentralstimulerende midler er ikke spesifikt omtalt, så her vil leger måtte hente informasjon fra andre kilder. Det er bra at det nye medikamentet atomoksetin er tatt med, men medikamentet produseres som kapsler og ikke tablettar som angitt i teksten.

Boken inneholder nyttig informasjon om hva nevropsykologisk kunnskap kan bidra med når det gjelder forståelse, diagnostikk og behandling av AD/HD. ADD (Attention deficit disorder) er oversiktlig beskrevet i et eget kapittel. ADD er en tilstand som lett kan overses, men som har fått økt oppmerksomhet de senere år, og hittil har det vært vanskelig å finne god og dekkende informa-

sjon om tilstanden på norsk. I et godt skrevet kapittel om individuell psykologisk hjelp er det tatt med et avsnitt om behandlingsmetoder uten dokumentert effekt, noe som er lite omtalt i norsk faglitteratur og som foreldre ofte spør om.

Boken behandler også temaene jenter med AD/HD, ungdom med AD/HD, søskenproblematikk, det å være foreldre til barn med AD/HD og organiseringen av hjelpeapparatet. Tiltakssiden er utførlig beskrevet, både når det gjelder tiltak for familien og pedagogiske tiltak i barnehage og skole, inkludert alternative skoletilbud. Til sist kommer et kapittel om ADHD-foreningens rolle.

I flere kapitler har forfatterne brukt kasuistikker, som blant annet illustrerer hvor forskjellige barn med AD/HD kan være.

Det er prisverdig at ADHD-foreningen har bidratt til utgivelsen av denne boken, som er den første i sitt slag på norsk. Alt i alt er dette en nyttig bok for pårørende og fagfolk, herav også allmennleger og barneleger som kommer i kontakt med barn og unge med AD/HD.

Ebba Wannag

Ullevål universitetssykehus
Nasjonalt Kompetansesenter for AD/HD,
Tourettes syndrom og narkolepsi

Glimrende om kriseterapi for småbarn

Elisabeth Cleve

En stor og liten er borte

255 s., ill. Oslo: Gyldendal Akademisk, 2005.

Pris NOK 299

ISBN 82-05-33724-1

Victor, 2 1/2 år gammel, mistet sin mor og lillebror i trafikulykke. Etter 2 1/2 måned kommer han til Eica stiftelsen med sin far. Både faren, som selv befinner seg i dyp sorg, og personalet i barnehagen er dypt bekymret for

guttungen, usikre på hvordan de skal forholde seg til ham og redde for å gjøre vondt verre. Guttungen har ikke vært lei seg eller grått etter ulykken, han er blitt sjenerøs og hjelpsom, spiser og sover godt. Alt går greit så lenge ingen nevner eller viser bilde av moren, lillebroren eller kirkegården. Skjer dette, reagerer han med å spille bajas, sjangle, flåse eller synge. Men hvis noen gråter, anstrenger han seg til det ytterste for å gjøre dem glade igjen.